

[Per Hækkerup.]

gørelsen om Blechingbergs sendelse til Bonn, medens det, der ligger forud for den tid, ikke synes at interessere dem.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft udtrykte det på den måde, at han kunne give tilslutning til statsministerens beskrivelse af, hvad der skete i tiden op til det tidspunkt, da det ærede medlem gik af som udenrigsminister, og at det, der var til debat her i dag, var det, der var sket siden hen. Det er ikke bare en meget behagelig måde at udlægge tingene på, men det er efter min opfattelse også en forkert måde at udlægge dem på, og derfor er jeg altså afskåret fra at takke det ærede medlem for villighed til at tage sit medansvar.

Når det er forkert at udlægge tingene på den måde, er det fordi, som det gentagne gange er blevet oplyst, at der om de økonomiske forhold, hvori man har ment at kunne finde en begrundelse for, at det ikke var forsvarligt at sende Blechingberg til Bonn eller i det hele taget lade ham forblive i tjenesten, ingen oplysninger foreligger fra det tidspunkt, hvor det ærede medlem fratrådte som udenrigsminister, og frem til det tidspunkt, hvor Blechingberg foretog sin spionage og sagen blev en politisag. Hvis man endelig skulle sige noget om disse problemer måtte det da være dette, at medens udsendelsen til Bonn uomtvistelig af Blechingberg selv og af enhver, der hørte om udsendelsen til Bonn, blev opfattet som en degradering af ham, var de to tilfælde, hvor Blechingberg blev fremmet i tjenesten, dels hans udnævnelse til kontorchef i 1947, dels hans udnævnelse til assisterende afdelingschef den 1. oktober 1953, udnævnelser, for hvilke den højtærede statsminister — som han har meddelt i sin redegørelse — ikke havde noget ansvar, hvor ansvaret så ellers måtte ligge.

Jeg synes derfor, det skal slås fast, at når man forsøger at gøre dette til en diskussion bare om udsendelsen til Bonn og ikke andet, så fordrejer man, om jeg så må sige, det afgørende i sagen, nemlig at de økonomiske transaktioner, der kunne give anledning til at føle tvivl om Blechingbergs kvalifikationer til at beklæde de høje poster, var, som alle i udenrigsministeriet bekendt, ophørt i 1951. Det, der under sagen er oplyst om senere transaktioner, og som vi nu har

kendskab til, ligger naturligvis bag vor tanke, når vi skal forsøge at vurdere tingene, men vi må ikke tage det i betragtning, når vi skal vurdere den handling, der hedder udsendelsen til Bonn, fordi de oplysninger ikke forelå på det tidspunkt. De oplysninger synes jeg at de ærede medlemmer også bør se bort fra. Det er særdeles behageligt for de to ærede ordførere for oppositionspartierne at kunne tale om udsendelsen til Bonn, og hvad der er sket derefter, og ikke om, hvad der ligger forud, selv om hele deres argumentation bygger på det, der ligger forud, samt et efterfølgende kendskab til, hvad der skete i perioden fra 1951 og frem til 1958 i henseende til Blechingbergs økonomiske transaktioner, som ikke var kendt på det tidspunkt, da udsendelsen fandt sted.

Det har været anført af i hvert fald den ene af de ærede ordførere, at Bonn var et særlig risikabelt sted at sende Blechingberg hen, fordi Bonn betragtes som en spioncentral måske frem for andre steder. Det er muligt, at Bonn bliver betragtet således, det ved jeg ikke, men det interessante er, at sagen imod Blechingberg viser, at de specielle forhold, som gav anledning til, at han gled ind i spionagen, intet har med placeringen i Bonn at gøre. De forhold, som psykologisk forklarer, at han følte sig tvunget til, eller hvordan det nu skal udtrykkes, at foretage disse landsforræderiske handlinger, frygten for, at man skulle offentliggøre disse ting om hans økonomiske transaktioner og derigennem skade hans familie o. s. v., var jo ikke opstået i Bonn; disse økonomiske transaktioner er jo netop ikke foregået i Bonn, de er ikke foregået i spioncentralen, de er foregået i København, og for så vidt kunne den efterfølgende pression være udøvet et hvilket som helst sted. Derfor er i virkeligheden det, der, om jeg så må sige, er den bagvedliggende grund til, at vi overhovedet diskuterer dette, nemlig at der kom en spionsag, i og for sig opholdet i Bonn uvedkommende, men kan føres tilbage til forhold i København, der kunne have materialiseret sig og være blevet til virkelighed, uanset hvor Blechingberg havde været. De folk, der var interesseret i at få oplysningerne af ham, havde nok haft råd til at rejse et andet sted hen end Bonn, hvis han var blevet sendt et andet